

WANDELINFO – OKTOBER 2008

Overzicht
1. Voorwoord van de voorzitter
2. Terugblik op de BBQ 2008
3. Terugblik op Dranouter – Kemmel
4. Terugblik op Kiewit
5. Terugblik op Wissant
6. Terugblik op Lillo
7. Terugblik op Spa
8. Terugblik op het Wandelweekend
9. Babbelavond 2009
10. Lidgelden 2009
11. Allerlei
12. Werkschema 3 ^{de} Buntse Tocht

1. VOORWOORD VAN DE VOORZITTER

Ons wandeljaar 2008 loopt zo stilaan teneinde. We hebben dit jaar nog één activiteit nl. onze Derde Buntsetocht in Ekeren. Ingesloten vindt u het werkschema om ook van deze tocht een echte "kwaliteitstocht" te maken. In deze wandelinfo heel wat artikels van onze reporters ter plaatse tijdens onze eigen tochten en/of -activiteiten. Zoals u kan merken : er beweegt heel wat in onze club!

Beste wandelgroeten,

Jos Van Bavel
Voorzitter

2. TERUGBLIK OP DE BBQ 2008

9 mei – 18:30 : Als kersverse leden, allé, nu ook wel niet zo kers maar wel erg vers, begaven we ons tegen het openingsuur naar de opgegeven locatie in het park van Schoten. Even een ommetje gemaakt door het park, niet erg als je in een wandelclub bent, en dan even vragen om achter het hoekske de juiste locatie te vinden. Jos, onze voorzitter was er al natuurlijk. Mooie gedekte tafels stonden klaar, ééntje voor vier personen en eentje voor een 48 tal personen. Curieus, wie moest er zo apart gaan zitten? Maar toen het feest begon was het al snel duidelijk dat het tafeltje van vier voor de mensen achter den toog was. Geen tafeltje voor gestraften, of nieuwkomers dus, oef, ... gelukkig maar. Je kan toch nooit weten of die van Schoten niks speciaals in petto hebben voor die van Brasschaat zeker. Maar nee hoor, allemaal gelijk voor de tred, en wandelen doen wij allemaal, dus van kardinaal belang is het plezier dat er kan beleefd worden aan een goede wandeling, het sociaal contact, een goede pint, sponsoring van goede doelen, lekker samen aan tafel zitten en een hapje eten, en lachen en plezier maken. In één woord, KADDISH, of heb ik dat mis??? Allé, zo heb ik dat toch begrepen.

Walter en Marc waren al druk in de weer met het openen van een fles wijn, om daarna over te gaan tot het haardrogen van de houtskool voor de BBQ. Dat had ik nog nooit gezien, maar volgens Marc was dit van "Cruciaal belang" voor de smaak als men aan het bakken zou gaan. Tussendoor werd er ook een pintje gedronken. Dan werden de kippen voorgebakken, en een tweede flesje wijn voorgeproefd. Maar ik mag niks zeggen, want die blonde Leffe's waren ook niet slecht, en ik moet zeggen, wat Marc en Walter presteerden mag in het Guinness book of Records komen. We hebben genoten en gesmuld van al het lekkers dat wij voorgeschoteld kregen. De kwaliteit van het voorgeschotelde vlees en de vis was eerste klas, vers, mals en lekker, en er was geen één, maar dan ook geen één stukje aangebakken vlees of vis te zien of te vinden. Dus al die kwieten die beweren dat een BBQ de beste manier is om uw eten te verknoeien, die moeten maar eens in de

wandelclub Kaddish komen, dan kunnen ze met de BBQ zelf ondervinden dat een BBQ ook een culinair hoogstandje kan zijn.

Ook de groententafel was af, en ik dacht dat José daar voor iets tussen zat. Soms staan wij er niet bij stil, maar die avond heb ik toch verschillende keren gedacht: "Chapeau voor de mensen die waarschijnlijk al enkele dagen met dit geheel bezig zijn. Zorgen dat alles er is in voldoende mate, alles dan nog lekker bereiden; kuisen en mooi presenteren, zorgen dat het ter plaatse komt, en nadien nog zorgen dat alles netjes terug opgeruimd wordt." Komen feesten is gemakkelijk hoor. Een goed feest maken, dat is wat anders! De BBQ van Kaddish op 9 mei 2008 was een goed feest. Er werd goed gegeten, goed gesocialiseerd (sorry voor die Engelse term, maar gesocialiseerd wordt door niemand gezegd ...), en er werd wat afgelachen. Ria was haar "toetje" (door José zelfgemaakt) kwijt en door de zaal weerklonk haar kreet: "KEEEEEES", en die schrok zich een hoedje, waardoor hij zich een haartje betoeterd voelde, want hij was de onschuld zelve. Gelukkig kon Ria steunen op die braven "Mijnheer" naast haar, anders was er nog wel wat meer misgelopen

Och 't kwam allemaal wel goed, we lachten ons een breuk, iemand begon over anderen hun knieën te wrijven om te voelen of ze warm of koud waren, want pas na een operatie zijn ze warm heb ik mij laten vertellen. Je ziet maar, op zo'n BBQ leer je van alles. Jos, onze voorzitter bedankte ook nog Jef Joosten, de nieuwe voorzitter van de wandelfederatie Aktivia die op dit feestje aanwezig was samen met zijn echtgenote. Het was een hele eer om de federatievoorzitter op bezoek te hebben, in een kleine club als Kaddish, maar wel een club met pit, dat zal Jef volmondig beamen, daar ben ik van overtuigd. 't Was goed, 't was heel goed, 't was super, niet dat ene onderdeel, maar juist alles samen, het eten, de drank en het gezelschap, de ongedwongen sfeer. Wanneer is 't terug?

Een nieuweling

3. TERUGBLIK OP DRANOUTER – KEMMEL

Niet de grote massa stond klaar voor vertrek naar Dranouter maar het enthousiasme onder de aanwezigen was er niet minder om. Na de verdeling in de auto's snorden we rustig langs Vlaamse autosnelwegen richting Dranouter algemeen bekend van zijn festival. Onze afspraak voor het ontbijt was dan ook in het muziekcentrum "t Folk".

Na het verorberen van de lekkere croissants en de nodige koppen koffie, trokken we onze wandelschoenen aan en vertrokken richting Kemmelberg. Jawel dezelfde als bij de wielrenners. Op vraag of het een steile beklimming zou worden werd negatief geantwoord. We moesten zelfs dalen om dan terug te stijgen. Vanwaar die daling dan wel? Tja opperde een wandelaar ze hebben toch eerst een put gegraven om dat zand dan allemaal op een hoop te gooien vandaar de berg. Hoe denkt ge dat ze anders aan 156m als hoogste punt van Vlaanderen zijn gekomen. Met zijn 11en trokken we richting berg (nou ja!). Onze picknicken werden per taxi (dank u wel Theo en Maria) tot op het topje van de berg gebracht zodat we die zware botterhammen en drinkflessen niet zelf moesten meesleuren. Naast een "Bourgondische" nu ook al en "Luxe" wandelclub aan het worden. Langs de ontluikende maïsvelden en andere bonte akkers slingerde ons wandelpad zich gestadig de hoogte in. Als we even pauzeerden en eens achterom keken kon je de schaduwen van de wolken over de akkers en weiden zien schuiven. In de verte was het kerkje van Loker en de silhouetten van de Zwarte en Rode berg te bespeuren. Het weer was ons gunstig gezind en het beetje harde wind namen we er graag bij.

Trouwens tussen de bomen bovenop de Kemmelberg voelden we daar niet veel van. Onderweg kwamen we het "Ossuaire Francais" opgericht ter nagedachtenis van de 5492 gevallen Fransmannen. Was het omdat de groep zo klein was of waren we allen al zo geroutineerd op de eigen wandelingen ik weet het niet. Feit was, dat we te vroeg op de picknickplaats waren. Dan maar een ommetje langs de Britse bunkers op de Lettenberg. Even een klein stukje terug naar beneden en dan via enkele boswegeltjes naar de Lettenberg. In de boswegeltjes kregen we de groeten van netels, wiegende braamtakken en geurige violieren.

De oude bunkers (vroeg commandoposten) werden dank zij vrijwilligers weer toonbaar gemaakt voor het grote publiek en een werd er ingericht als vleermuizen slaapplek. Naast de bunkers is de Lettenberg ook versierd met een kunstige Calvarie. Ondertussen begonnen onze maagjes al te knorren en we klommen terug naar de top om op de bankjes, niet ver van

het Franse WO I monument, onze picknick te verorberen. Even hebben we nog getwijfeld of we bospaddestoel voor dessert (zie foto) zouden nemen maar we hebben als goede wandelaars fauna en flora maar daar gelaten waar ze waren. Na het middagmaal trokken we verder richting Kemmel. Het prachtige kasteel "De Warande" dat nu dienstdoet als gemeentehuis mag er best wezen. Het prachtige park eromheen waar de Palingbeek zich doorslingert is voor altijd in ons geheugen opgeslagen.

De sanitaire stop in 't Labyrint waar de bolders hun beste kunnen lieten zien was een ware oase. De drankjes aangeboden door onze club waren meer dan welkom. De lokale specialiteiten werden gretig geproefd en de aangepaste drinkbekers vielen duidelijk in de smaak. Alweer op weg om de andere kant van de Kemmelberg te verkennen vond Arlette een paraplu. Niet echt nodig vandaag maar misschien wel bruikbaar als wandelstok. Dat hier in de streek stevig is gevochten voor vrijheid en vaderland valt niet te ontkennen als je de talrijke begraafplaatsjes hier in het Heuvelland ziet. Ook vandaag liepen we langs zo eentje en het fijne aan deze plaatsjes is dat ze keurig onderhouden worden.

Langs de knooppuntpaaltjes liepen we verder naar "De Monteberg" voor ons 4 uurtje. Belbus "Theo" had al wel 50 keer de berg op en neer gereden om de afspraakplaats te vinden. Maar ja er waren ook zoveel gelegenheden langs het parcours. Een laatste inspanning, maar dan wel eentje zonder veel moeite want het was steeds maar dalen, bracht ons terug in het muziekcentrum 't Folk. Ook de meidoornhagen langs de weg konden ons niet tegenhouden want als een paard zijnen stal ruikt dan is er geen houden meer aan.

Terwijl we nog even wachtten op onze invités van de federatie werden we vrolijk onderhouden door accordionist Marino Punk.

Het avondeten was picco bello en nadat onze voorzitter zijn gasten bedankte en zij ons bedankten voor de uitnodiging trokken we allen weer huiswaarts. Met de ondergaande zon achter ons konden we even onze ogen dichtdoen en alle heerlijkheden van Dranouter, Kemmelberg en omstreken nog even voor de geest halen om ze toe te voegen aan de andere prachtige wandelingen die we met onze club al mochten meemaken. Afspraak voor de volgende, zou ik zeggen. Kaddish wandelingen, NIET TE MISSEN !!!!!

Elpewe

4. TERUGBLIK OP KIEWIT

Vandaag samen op stap met de drie musketiers. Bewolkte hemel, lichte regenval, maar toch hadden we het gevoel dat het in Hasselt veel beter zou zijn en dat de hemel ging opklaren, wat ook zo was. Het vertrekpunt en om hoe laat? Juist geraden: de markt in Schoten om 07:30. Nadat iedereen elkaar had gekust, heeft Herman ons de routebeschrijving gegeven en ons ook al direct verwezen (indien nodig) naar het Natuurpunt in Hasselt indien iemand nood had aan een sanitaire behoefte. Het woord spreekt voor zich, natuurlijker kan het niet zijn. We zijn toch echt wel gewoontedieren en het ritueel wordt op elke wandeldag herhaald.

We zijn netjes aangekomen in het domein Kiewit (niemand is verloren gereden – wat een prestatie). We hebben zelfs elkaar goed gevolgd (zonder, gelijk kiekens zonder kop in rondjes te rijden). Ondertussen brak de zon door het wolkendeek en maakte we ons klaar voor de wandeling. Maar toch moet er wat sensatie zijn, wij kunnen niet op een normale manier aan een wandeling beginnen. Arlette heeft de koffer op haar hoofd

gekregen. José was net nog iets aan het pakken uit de koffer, Arlette stond achter haar, maar José had dit niet gezien (ze heeft geen ogen op haren rug) en slaagt de koffer dicht. Kwak dat ding op Arlette haar hoofd. Die begon sterrektes te zien en onmiddellijk werden de grote middelen ingezet. Ja dat komt wel even aan natuurlijk. Jos met Arlette en een sympathieke man van het restaurant naar het ziekenhuis in Hasselt – SPOED. Daar werd Arlette geheel gecharmeerd en in de watten gelegd door een Haaaasseltse dokter. Het onderzoek verliep vrij snel! De rest volgt.....

Ondertussen gingen wij toch maar naar het natuurcafé "Puur-Puur" waar ons een fantastisch natuurontbijt werd aangeboden. Echt waar, je gaat het niet geloven, maar er was nu eens vanalles om te eten: verschillende soorten broodjes, beleg, vers fruit, spek met eieren, yoghurt, ontbijtgranen, cornflakes, fruitsap, koffie, thee. We hebben daar lekker gesmuld en ondertussen werd er gebeld naar het ziekenhuis om te informeren hoe het ging met het hoofd van Arlette. Ze

waren nog steeds aan het testen, maar het zou vooral gunstig evolueren. José was er zo van aangedaan, dat ze een traantje heeft gelaten. Dat is een accidentje, en dat kan iedereen overkomen dus hebben we José getroost. Aan de ontbijttafel komen natuurlijk zulke verhalen naar boven: vingers, handen en voeten die tussen de autodeur bleven steken, alles slaagt blauw uit, maar er waren geen amputaties bij – gelukkig. Dat zijn nog geen grote drama's. Met enkele minuten vertraging zijn we begonnen aan de wandeling en ondertussen kregen we het nieuws dat het met Arlette goed ging, dat ze pillekes had gekregen en dat ze een nieuwe kop had gekregen. Wij benieuwd natuurlijk.

Misschien toch nog eventjes informeren dat we gingen wandelen in Kiewit – landschapwandeling Bokrijk en Kiewit. Zowel in Bokrijk als in Kiewit (voor het eerst kan men tussen beiden domeinen vrij wandelen – van meer dan 100 ha groot) kan men verschillende routes uitkiezen en bewandelen. In de namiddag zouden we dan door het arboretum wandelen en uiteraard er een paar lussen aanbrenen. Tijd voor de lunch: een boterhammetje, een sandwich een biertje of een frisdrankje, het ging er weer allemaal goed in. Ondertussen kwamen Arlette, onder oorverdovend applaus van het gezelschap, het terrein op gewandeld. Alles was in orde, haar hoofd zag er netjes uit, maar er werd haar wel aangeraden van niet te wandelen. We zijn nog wel iemand vergeten: Theo, haar echtgenoot, die heeft zijn echtgenote moreel bijgestaan en had echt wel zin in een lekker biertje. Daar kunnen we inkomsten na al de emoties van die ochtend. Jos heeft de administratieve kant op zich genomen en heeft alles in orde gebracht voor de verzekering. Bedankt Jos.

Onze lichamen waren weer gevoed voor de namiddag-wandeling. Een heerlijke wandeling in het arboretum, prachtig aangelegd en netjes onderhouden. Een museum bracht ons verder op de hoogte van de verschillende diersoorten die er aanwezig waren, verschillende geuren en verschillende planten – kortom over de fauna en flora aldaar. Prachtige hoekjes met banken werden aangebracht die de bezoekers de gelegenheid gaven om te mijmeren, te bezinnen, te liefkozen (voor dat laatste hadden we geen tijd – wandelen zouden we doen).

“Het Wik” werd eveneens bezocht. Het is een natuurgebied op het Domein van Bokrijk dat een geschikt leefgebied is voor waterplanten en dieren. De rust die men daar kon vinden was overheerlijk. We hopen dat dit stukje natuurschoon nog lang mag behouden blijven. En zo kwam er bijna een einde aan de wandeling en in de late namiddag dachten we aan een lekkere frisse pint. Op het terras van Puur-Puur, vond Roger een mooie zitplaats, echt geschikt voor Kaddish – een beetje afgezonderd van de massa – onze zitplaats was stijlvol gekozen. De bestelling werd opgenomen en wij keken bijna de pinten van den toog. Op het moment dat de kelner naar ons toe kwam, kreeg die een geweldig applaus – het bier was gearriveerd. Auf

Berg en Tal gehen wir unsere Grimbergen halen und Jos soll bezahlen. En gie gelooft dat (sorry Hans en Lilliane, we weten wel dat het “holen” moet zijn – maar het rijmpje moest kloppen). Marc, jij kunt echt optreden als stand-up comedian. Ik zou zeggen: wat denk je van een extra voorstelling op een wandelweekend? Herman had liever een ander contact. Die zat met een radio op zijn hoofd. Hij zat er heel vreedig bij, het was net of de antenne hem in hogere sferen bracht en hij contact zocht met het bovennatuurlijke – ontdekking van een nieuw leven in het heelal. Maar op een gegeven moment kwam hij terug met zijn voeten op de grond – hij hoorde dat den Antwerp had verloren. Dat was wel een zeer ontvullend moment. Maar Herman kwam dit snel te boven.

Na het heerlijke bier in ons keelgat te hebben gegoten, werden we verzocht om plaats te nemen aan tafel: de menu was als volgt: waterkerssoep, kalkoenfilet met champignons en frietjes en daarna de keuze tussen een stukje Liimbuurgse Vlaaai of ijs. Ik moet wel zeggen, we zijn toch wel al veel in de Limburg gaan wandelen, en het is nog steeds fijn om in de Limburg te zijn. Vriendelijke en gastvrije mensen: het is niet voor niks dat het gastvrije Limburg erg in trek is. Ik had zowel een beetje de indruk dat de hoofden van onze Kaddishleden rood begonnen te worden, en dat zonder klop van een koffer. De zon, een briesje tijdens de schitterende wandeling hebben ervoor gezorgd dat we een gezonde kleur hadden. Rond 21:00 werd de afzwaai geblazen richting Schoten. Het was weer een schitterende dag, mooie natuur, goed gegeten en gelachen, elkaar emotioneel gesteund en uiteindelijk allemaal tevreden in de auto gestapt en naar huis gereden. Het was een echt vakantiegevoel en dit dank zij de drie musketiers, Marc, Herman en Walter (die heeft een zeer belangrijke rol want hij houdt alles goed in de gaten). “Zullen we het nog een keertje overdoen want het was zo naar mijn zin”. Als we maandagochtend terug in onze routine zitten, is het altijd wel eventjes slikken. Tja maar wat wil je, centjes verdienen om met Kaddish te kunnen meegaan. Marc geeft ook het volgende advies vóór dat de wandeling begint: u parkeert uw wagen, u doet de koffer open, u neemt uw bottinekes en andere benodigdheden uit de koffer, u doet een paar passen achteruit, u kijkt of er niemand achter u staat en dan pas doet u de koffer dicht. Misschien is dit geen slecht idee, want anders gaan er nog koppen rollen denk ik.

Beste wandelvrienden, dinsdagochtend in de tram las ik een artikel waarin stond dat “kortzichtigheid de manier is waarop we omgaan met het probleem van de globale opwarming. We hollen maar verder, en ook de regeringen laten zich op de eerste plaats drijven door financiële en economische belangen en dit is ook voelbaar in relaties tussen mensen – het egoïsme en individualisme. Gelukkig dat deze mentaliteit bij Kaddish niet voelbaar is. Zoals we nu bezig zijn, halen we er alleen maar voordeel uit. Ik zou zeggen, hou jullie haaks en tot de volgende wandeling.

Kathy

5. TERUGBLIK OP WISSANT

Het aantal deelnemers voor de uitstap naar Wissan was iets minder dan normaal, maar dat ging de pret zeker en vast niet bederven. Onze voorzitter had minder prettige mededelingen. Vooral als het over zware ziektes gaat, is het toch wel eventjes het moment om erbij te blijven stilstaan, en ons gelukkig te prijzen dat wij nog gezond zijn en kunnen genieten van het leven, dat wij zeker van plan waren vandaag.

Op weg naar Wissan, hadden we een pit-stop in Jabbeke waar we lekker konden ontbijten in de Carestel. Lekkere koffie, ovenverse koeken en broodjes, beleg, eitjes, yoghurt en nog zoveel meer. Als we maar kunnen smullen, maar we wisten

toen nog niet wat ons te wachten stond die dag, dus was het maar goed dat we ons buikje goed rond hebben gegeten. Ondertussen waren Willy Casier (ons allen bekend), Mark Van Leuven en echtgenote ook aangekomen en hebben nog lekker kunnen meegenieten van koffie en koek.

We zijn betrokken met 22°C en naarmate we de Franse grens naderde, was de temperatuur gezakt naar 16°C. Oei, dat hadden we niet verwacht, maar het was wel ideaal wandelweer. En dan begon het: om de traditie in ere te houden, moeten we toch verkeerd rijden en toch niet allen samen aankomen. Jos was ineens riebebedie, Wilfried nam een wijze

beslissing en nam de afslag Wissan en dan kwam Theo nog, die ook een andere weg had genomen.

We hadden een soort routebeschrijving, waar afrit 11 de afslag was naar Peuplingues en dan een paar D-routes naar Wissan – maar wij zagen alleen maar afrit 40, 41 – ik denk dat afrit 11 ergens tegen Parijs moet geweest zijn. Maar het belangrijkste was dat we allemaal zijn aangekomen. Er stond een flinke wind daar in Wissan (dat zouden we later nog beter voelen), maar dat was ergens wel een goed teken. De wolken werden verdreven en de hemel maakte plaats voor de zon. Onze stapschoenen aan (we hebben opgelet voor de koffer) en gepakt met onze pic-nic gingen we op stap en hebben een groot stuk van de GR128 gevolgd. Prachtig landschap, prachtige graanvelden (rogge, tarwe). De wind speelde met de korenhalmen en deed de velden veranderen in een zacht golvende zee. Fauna en flora werden bewonderd door Alice, die heel moedig was tijdens de wandeling. Op een gegeven moment kwamen we aan een oriëntatietafel (op Le Mont de Couple) met een prachtig vergezicht. We zagen Engeland niet liggen, daar was het iets te bewolkt voor. Wij hebben daar een beschut plaatsje gezocht om te lunchen. De slaapproblemen werden aangekaart, het sportgedrag van sommige mensen werd besproken, kortom we waren het er allemaal mee eens: doe normaal en blijf normaal doen (een beetje moeilijk in deze tijd). Ach, en dan vernemen we ook nog leuke dingen: Alice en Wilfried bleven nog een dagje langer, Alice wou er een romantisch weekend van maken. Theo, Arlette en kleinzoon Jordan bleven ook nog een dagje langer en gingen het shoppingcenter aan de Tunnel sous la Manche bezoeken. Ik moet zeggen dat was geen slecht idee van hen om er een lang weekend van te maken. Ik denk dat Jordan er wel echt zin in had, die heeft gelopen, gesprongen en ik denk zelfs dat er een toekomst voor hem is weggelegd: parachutist. Ik zou zeggen blijven oefenen Jordan en dan komt het allemaal wel goed.

Onze terugweg verliep iets anders, ik wil daarmee zeggen, iets avontuurlijker en onze beenspieren hebben we goed moeten gebruiken. We liepen een tijdje langs de openbare weg totdat we het signaal zouden krijgen van Jos om ergens rechts af te slaan en zo op een kustpaddeke te komen, maar dat was ineens verdwenen, dus hebben we besloten van door de graanvelden te lopen totdat we op het pad kwamen. De wuivende korenhalmen tegen onze benen, het spoor gevolgd van een tractor en zo kwamen we er ook. Het begon ook maar steeds harder en harder te waaien. De rotsen lagen diep onder ons en Mark besloot van in de wei te lopen tussen de koeien. Een jonge stier werd er helemaal vrolijk van en begon te huppelen, was dat nu voor een koe of was dat voor Mark, dat laat ik in het midden. Op een gegeven moment moesten we afdalen naar het strand en zo onze weg verder zetten naar

Wissan. Pff dat was wel eventjes moeilijk zeg: ik zou bijna durven zeggen, wat overdreven natuurlijk: moed en zelfopoffering. De wind blies tegen 70km/uur, wij liepen tegen de wind in en dan nog wat zon en zand erbij, het ideale weer om gezandstraald en gebakken te worden. Men zou bijna kunnen stellen: men loopt 5 km met een stevige windkracht, wel dat is een verdubbeling van de kilometers. Het werd ons op het laatste allemaal wel een beetje zwaar, maar dat kwam echt door de wind. Je moest zowat gebukt lopen om tegen de wind in te wandelen. Maar allé we zijn er geraakt en met een beetje vertraging zijn we aangekomen Chez Nicole. Eerst rap een Ricard achterover geslagen (1 persoon maar) en dan aan tafel waar we konden kiezen tussen Moules-Frites of Jambon-Frites. De porties waren zeer voortreffelijk – zeker en vast genoeg en daar dan nog een wijntje bij – wel ik moet zeggen dat de hoofden roder en roder werden. Het was wel een gek gezicht want je merkt dat eigenlijk niet zo als je aan het wandelen bent, maar dan ineens aan tafel met eten en drinken, zag je iedereen met de minuut verkleuren. Maar het heeft ons goed gesmaakt. Tja en wat wil je: na flink gewandeld en gegeten te hebben, kreeg iedereen toch wel een beetje een kloppeke op zijn koppeke. De romantiek bij Alice was nog ver te zoeken en de andere leden maakte ook aanstalten om huiswaarts te gaan.

Nog een kleine anekdote: ik denk dat Theo zijn auto vervloekt is: is het niet de koffer dan is het wel het raam. Wat is er nu gebeurd: Theo helemaal in de wolken omdat hij een dagje uit mocht met Kaddish, heeft zijn auto op slot gedaan maar wel vergeten het raam dicht te doen. Dus Theo weg en de auto kon zomaar meegenomen worden. Wat waren Theo zijn intenties? Een nieuwe auto? Gelukkig is Wissan niet al te groot en is het niet opgevallen bij de bewoners of toeristen. Theo heeft zijn wagen in goede staat terug gevonden. Eind goed alles goed.

Wij zouden graag Willy Casier, Mark Van Leuven en zijn echtgenote willen bedanken voor hun aanwezigheid en ik zou nog een pluim willen geven voor Willy: als wij nog allemaal zo fit kunnen blijven gelijk Willy, wel dan mogen wij tevreden zijn, maar dat is nog af te wachten. Een goede stapper, gezond verstand en nog altijd actief, wel dat is toch geweldig. Daar kunnen wij een voorbeeld aan nemen.

Jos en Herman (die er wegens een knieblesure niet kon bij zijn) bedanken wij voor de organisatie. Eddy bedankt voor ons veilig thuis te brengen. Zo beste wandelvrienden, de vakantie staat voor de deur. Mag ik u namens het ganse bestuur van Wandelclub Kaddish alsook de leden een leuke vakantie toewensen.

Keep fit –Kathy

6. TERUGBLIK OP LILLO

Zondag, 13 juli 2008

Je houdt het niet voor mogelijk, maar 't is echt!!! Een wandelclub die er op uit trekt MET DE FIETS! Serieus, een fietsende wandelclub, je moet er maar op komen! Echt compleet kaddish!!! En ... 't was reuze plezant. 's Morgens afgesproken op de markt in Schoten as usual. Dan met de wagen naar Linkeroever, meer bepaald Zwijndrecht, ten huize van Walter Van de Loo, een mooie, ruime en gezellig ingerichte woning. De zon was van de partij en Walter, zijn vrouw en zijn broer, of was het schoonbroer, hadden op het ruime terras een stevig ontbijt voorzien voor alle 15 deelnemers. Lekkere verse pistolekes met beleg en koffiekoeken en een warme kop koffie of drie. Allemaal gesponsord door Walter, waarvoor van harte dank van alle deelnemers.

Voor het vertrek naar Temse met de wagen toch nog even de mooie schilderijen van Walter gaan bekijken. Wat die allemaal zelf bijeen geschilderd heeft ... mooi, mooi, en nog eens mooi, we stonden er allemaal van te kijken.

In Temse huurden we voor een aantal onder ons een fiets. Sommigen brachten hun eigen fiets mee, zelfs met kapotte band, en neen, ik ga niet zeggen dat die fiets van mij was. Gelukkig werd die vlug hersteld door de deskundige fietsverhuurder. En dan konden wij vertrekken. Marc en Herman hadden een tochtje van 70 km uitgestippeld, het daarna gereduceerd tot 60 km, om later een afkorting te maken zodat er uiteindelijk nog een 45 km overbleven. Dat was een wijs besluit, Fietsen is toch wat anders dan wandelen, en 45 km lijkt niet zoveel met de fiets, maar 't is lang zitten op

een harde zaal, en daar nijpt het schoentje dan voor een wandelaar, als u begrijpt wat ik bedoel !?!? Sommigen hadden echt wel last van het "zitvlak" na een aantal kilometers, en dan hoorde je wel eens van: "amaai mijn ...", "t is precies rauw vleesch", en nog andere dingen die ik hier niet kan of durf te herhalen.

Maar ... de fietstocht zelf was heerlijk. Langs de Durme, de "MIRA-brug" over, en langs de Schelde fietsten wij door het immense groene landschap naar de veerpont in Sint-Amands. De kattestaarten (noot voor Walter: Lytrum Salicaria) bloeiden er weelderig langs de kanten. We werden er gelijk stil van. En de zon, met af en toe een wolk, was nog steeds van de partij. Marc gidste de groep langs wondermooie landschappen, en Herman sloot de rij om toe te zien dat niemand achterbleef. Tweemaal stopten we om iets te drinken, alhoewel Marc de tweede maal dat café met dat schoon terras niet meer kon vinden in Branst. Gelukkig was er ook een café met terras in Mariekerke even terug. De eerste stop was tegenover "De Drie

Goten", en ondanks de dreigende wolk bleven we allen droog. We maakten er ook kennis met de kippen met drie poten die heel hard kunnen lopen, en we leerden dat Merksem 15 km of was 't 5 km ... , nu weet ik het niet meer zeker ... , van 's Gravenwezel ligt. We stopten ook aan het standbeeld van Emile Verhaeren om onze meegebrachte boterhammekes op te eten, en Emile zag dat het goed was. En dat was het ook, 't was een formidabele tocht, zeker voor herhaling vatbaar.

Onze wandelclubfietstocht eindigde op de Rede van Temse waar ze begonnen was. Bedankt Marc, Walter en Herman voor deze prachtige dag. We hebben ervan genoten met volle teugen. Om af te sluiten aten we biefstuk of paling met frietjes in de Bistro daar op de rede van Temse, en de zon was nog steeds van de partij. Ook dat was af, en er bleef niets over, alleen een klein stukje vlees voor de kat, maar ik ben er zeker van dat Bruno en Chris blij waren dat ze hun kat niet gestuurd hadden.

Een lustige fietser.

7. TERUGBLIK OP SPA

Op de laatste dag van de schoolvakantie vertrokken met 17 man naar het zonnige Spa. Jawel, zonnig of gelooft ge het niet. Speciaal voor Kaddish hadden de weergoden dit laatste weekend uitgekozen om nog is alle zonregisters open te trekken. Dank zij de nodige route instructies en hier en daar een GPS waren we allen op tijd op het domein SOL CRESS in Spa. We schoven allen gezellig aan, aan het ontbijtbuffet en lieten ons de eitjes, kaas, charcuterie, yoghurt en fruit ten volle smaken. Na nog vlug de laatste koffie en het sanitaire bezoek trokken we onze wandelschoenen aan voor onze voor-middagwandeling.

"En Jos is het veel stijgen en dalen?" "Nee, nee enkel een paar lichte hellingtjes das alles." OK , gelooft gij ook alles wat er in de gazet staat? Wij dus ook niet hé. En natuurlijk we waren de hoek nog niet om of er lag al een steil klimmetje op ons te wachten. Gelukkig was dit in het begin en dan is alles nog fris zodat iedereen zonder veel moeite omhoog kon. Dwars door het bos ging het verder langzaam dalend tot bij een kabbelend riviertje. Maar zoals iedereen weet wat ge naar beneden gaat moet ge later weer terug omhoog; En ook hier in Spa is dit niet anders. Dus op de terugweg naar Sol Cress gaan we lichtjes de hoogte in. Gelukkig is het percentage niet zo groot en kan iedereen vlot mee tot bijna aan ons einddoel. Daar is er een optie: lange weg maar plat of korte weg maar steil. Niet dat we hier stootje trek moesten doen of zoiets maar de groep splitste zich in twee. De helft ging voor lang plat en de andere voor kort steil. Uw reporter was bij de groep van kort steil, die zijn weg eerst nog een stukje verder naar beneden baande om dan inderdaad langs een rotspadje terug omhoog te klauteren tot op de top waar we langs de thermen van Spa liepen om onze andere helft weer te vervoegen voor onze middag pic-nic.

Na onze boterhammetjes verorbert te hebben kregen we nog een drankje van de club aangeboden. Uiteraard werd er hier geen neen tegen gezegd en de Chiney's en Val Dieu's gingen goed binnen. Kwam het nu door het warme weer, de steile klimmetjes of de trappisten, ik weet het niet. Feit was dat er toch enkelen afhakten voor de namiddagwandeling. Die zou ons via de nodige ups en downs tot bij het Lac de Warfaaz brengen. Daar zouden de achterblijvers ons vervoegen (gebracht met de wagen natuurlijk) voor het vieruurtje. Toen de wandelaars aan het meer aankwamen botsten ze gelijk op de overige kaddishenaren. Zij hadden er al een toertje rond het meer opzitten. Wij gingen dan maar de andere kant rond en gaven hen de opdracht om een goede stek voor onze namiddagstop te zoeken. Bij "Pension des Sources" hebben we dank zij de club onze dorst kunnen lessen en de nodige verse krachten opgedaan om het laatste steile stuk terug naar Sol Cress aan te kunnen vangen. Ook hier hielden enkele clubleden het voor bekeken zodat we nog met 7 de laatste klim volbrachten.

Maar het was wel de moeite want je kon op de "point de vue" heel mooi het centrum van Spa met zijn casino bekijken. Om 18:00 uur stond ons een heerlijk avondbuffet te wachten en het 3, 4, 5 (je mocht zoveel maal teruggaan als je wou) gangen menu was zeker naar ieders smaak en genoeg. We hadden op een behoorlijk uur gedaan zodat we met gerust gemoed de terugweg naar huis konden aanvangen. Een klein fileetje onderweg zorgde gelukkig voor niet al te veel oponthoud zodat we onze medepassagiers op een "convenabel" uur konden afzetten op de Grote Markt in Schoten. Wij danken onze organisatoren voor het verkennen en uitstippelen van deze fijne wandelingen. Mede ook dank zei het goede weer was dit weer een Kaddish uitstap om U tegen te zeggen.

Elpewe

8. TERUGBLIK OP HET WANDELWEEKEND 2008

Vrijdag, 26 september

- Zeg Kees , ik kijk er wel naar uit naar het wandelweekend, jij ook?
- Zeker kijk ik er naar uit, het zal weer lachen worden en ben eens benieuwd wat het animatieteam gaat doen. Het zal weer goed zijn.
- Goh wat een weer zeg, prachtig, we hebben weer geluk.

Gepakt en gezakt vertrokken we met "De Lijn" naar de opstapplaats aan de Zeurt. We zagen dat er leden klaarstonden met zakken en koffers en andere toebehoren. Er werd uitbundig gekust en er werd nog gewacht op de bus en andere leden. Er werd nog druk over en't weer gereden met auto's om leden af te zetten. De auto's werden niet acherghelaten op de parking van de Zeurt om veiligheidsredenen.

- Monique, ben je er klaar voor. Hmm nog niet helemaal, ik

- sta nog onder stress.
- Straks in de bus gaat die stress wel over.
- Waar zijn Jan en Charles?
- Die komen nog, die brengen de wagens terug naar huis.

En daar kwam de bus, echt iets voor ons, een middelgrote bus van de Cars de Polder met geblindeerde ruiten. We kunnen zo gek doen als we willen, niemand kan dat zien. Alle koffers werden ingeladen en we konden vertrekken richting Wallendorf.

- Ria, jij gaat zeker voor weken met vakantie?
- Ja maar, ik ben op alles voorzien, op koud en warm weer.

Eerst nog een paar files door en al kakelend reden we naar onze bestemming. Het is toch nog een eindje rijden, maar daar gaven wij niet om en een pit-stop werd ingelast in een AC-restaurant in de omgeving van Luik.

- 2 Leffes graag.
- Wilfried, Eddy en Kees hebben jullie nog zin in een Leffe.
- Dat kan nog

Rond 18:30 arriveerden wij ter plaatse. Een prachtig hotel op een heuvel, het mooie uitzicht over de vallei en de rust overmeesterden ons. We werden onmiddellijk verwacht aan tafel. Eerst werd er natuurlijk drank besteld, de regionale drank, een heerlijk fruitig wit wijntje. Een soepie, een hoofdgerecht en nagerecht lieten wij ons wel gevallen. Daarna kondigde Jos aan dat we na de maaltijd een likeurstokerij gingen bezoeken. Eerst kregen we een deskundige uitleg van de boss himself en nadien werd de ene borrel na de andere door ons keelgat gegoten en de stemming werd er als maar vrolijker op. Uiteraard werden er ook wat flessen gekocht zodat we in België verder konden nagenieten. Wij danken nogmaals Brennerei Risenius voor het gastvrije onthaal.

De nachtrust heeft ons allen goed gedaan en er werd wat afgesnurkt die nacht.

Zaterdag, 27 september

Een heerlijk ontbijt met alles erop en eraan heeft ons goed gesmaakt en we waren klaar voor een heerlijke wandeling in het Labyrinth, Teufelssluchts. Fantastische rotsformaties, kleine doorgangen, waar je gemakkelijk kunt in verdwalen.

- Waar is onze Luc, de buschauffeur?
- Ha daar is Luc, gelukkig. Het is maar voor die sleutels van die bus.

Gelukkig kon Luc tegen een grapje.

Door de verschillende paden en spelonken, werd de groep ineens opgesplitst in 3 aparte groepen. Ja, die duivelsrots heeft wel wat voor opschudding gezorgd.

- Zeg, Thierry en Jos, ik heb totaal geen geld bij me. Kees heeft alles in de rugzak. Dus jullie moeten mij maar onderhouden, als er iets gebeurt.
- Komt in orde Kathy.

Door het GSM verkeer, hielden we elkaar op de hoogte en kwamen we met z'n allen op hetzelfde punt weer bij elkaar.

Na een verpozing werd er nog een bezoek gebracht aan het Educatief Centrum waar we werden ingelicht over de

verschillende dieren die daar nog konden overleven. Het zonnetje was nog steeds van de partij en we konden genieten van een heerlijk glas op het terras aldaar. Het verhaal van Arlette haar hoofd is nog steeds levendig en werd nog eens in geuren en kleuren verteld.

Een wandeling was er nog voorzien naar de Teufelschlucht, maar dat was nog een 15 km en daar was spijtig genoeg geen tijd meer voor. Er was wel nog tijd om een panoramisch zicht te bewonderen? De bus deed al de moeite om naar boven te rijden. Op het hoogste punt moesten we nog eventjes naar boven en daar zouden we kunnen zien hoe de wereld aan ons voeten lag, maar helaas, de vegetatie was te hoog geworden, zodat het zicht verdwenen was.

Het was dan weer tijd om de bus te nemen en terug te rijden naar het hotel, waar het avondmaal rond 18:30 werd opgediend. Eerst nog snel een terrasje meepikken, een drankje gebruiken, snel douchen en dan aan tafel.

- Zullen we terug de wijn drinken die we gisteren hebben gedronken.
- Natuurlijk da en we zullen dan maar ineens wat flessen bestellen zeker, dan hebben we genoeg.

Na het diner werden we verzocht om naar de bar te gaan en daar te wachten totdat het teken zou worden gegeven dat we terug in de zaal mochten komen. Het was het moment dat het animatieteam in actie schoot en ons allen zou verrassen op een fijne avond.

We werden opgedeeld in 3 groepen en we kregen een blad met vragen. Vragen werden gesteld aan de pannelleden en op die manier zouden wij het antwoord moeten vinden op de vragen die er werden gesteld.

Marc heeft ooit eens BEF 500.000 gevonden op straat en dit terug bezorgd aan de eigenaar. Waar of niet waar? Waar, Marc heeft het geld terug bezorgd aan de eigenaar. We waren allen aangedaan van de schone daad van Marc, echt zeer nobel.

Liliane heeft ooit eens brand gesticht bij de brandweer: waar of niet waar?

- Liliane was jij toen vroeger blond?

Alice is ooit eens weggereden aan het bezinestation zonder te betalen: waar of niet waar? Het is waar: ze was zo verstrooid dat ze gewoonweg vergat van te betalen.

Charles is 15 m diep naar beneden gevallen. Waar of niet waar?

In Zwitserland was hij aan het wandelen op zijn sloffen, schoof uit en viel naar beneden. Een steen heeft hem tegen gehouden.

Nadien werden de juiste antwoorden gegeven en werden er

prijzen uitgereikt: gouden, zilveren en bronzen medailles. Wat een geweldige animatieavond, en pas op, de avond was nog niet gedaan. Een schitterende goochelact voorgedragen door Charles en Francine, was een topper. Ik zou bijna kunnen zeggen, zakje in en zakje uit, je moet het maar kunnen. Prima gedaan.

Daarna zijn we met z'n allen terug naar de bar getrokken om daar alsnog te genieten van één en meerdere glazen witte wijn. De bar geraakte uitgeput van de gekoelde witte wijn. Dus hebben we dit anders opgelost:

- Bitte haben Sie etwas Eis um der Weisswein zu kühlen.
- Danke dass is toch etwas besser zum trinken.

Het hochdeutsch vierde hoogtij bij onze club, maar het belangrijkste was, dat we elkaar goed konden verstaan. Kees heeft dan toch nog eens eventjes geprobeerd om het Wilhelmus te zingen, maar stopte na 2 zinnen, omdat hij door de drank de rest van de tekst was vergeten.

Hoe later op de avond, hoe meer er werd gekletst, zelfs gezongen en de oogkleppen vielen bijna dicht. Het was tijd om het beddeke op te zoeken om de volgende dag er weer tegen aan te gaan.

- Kees, ik denk dat ik toch nog een aspirine ga nemen tegen de hoofdpijn en ik ga ook een flesje water naast mijn bed zetten.
- Tja dat had ik wel gedacht.

Slaap wel en tot morgen – snurk, puf, blaas

Zondag 28 september 2008

- Goede morgen Kathy, goed geslapen?
- Jazeker. Het kan ook niet anders hé! Na het entertainment van gisteravond en de nabespreking in de bar met de nodige witte wijntjes.
- Ja ik ben ook als een blok in slaap gevallen hoor. Alice zegt wel dat ik gesnurkt heb voor tien, maar daar weet ik natuurlijk niets van. Ik ga vlug aanschuiven aan het ontbijtbuffet voor de Charles en de Jan met alle lekkere "pistolekes" weg zijn.

Aldus de gezellige sfeer op zondagmorgen de laatste dag van ons superweekend. Buiten was het nog wat mistig maar we hadden er alle vertrouwen in dat die na het ontbijt wel zou opgeklaard zijn.

Na het ontbijt moesten we onze koffers pakken en in de bus zetten want we zouden hier niet meer terug komen.

- Kathy heb jij je lunchpakket al mee in de bus genomen?
- Oh, ik denk dat Kees die wel voor ons allebei heeft meegenomen. Het zijn trouwens dezelfde als die van gisteren geloof ik.

En dat was ook zo. Natuurlijk wel met verse boterhammen en beleg en het eitje natuurlijk.

Nadat we de bus volgestouwd hadden met onze valiezen (tikkeltje zwaarder dan voorheen- al die jenevers hé) vertrokken we richting Wormeldange-Haute in Luxemburg. Vandaar uit zouden we tussen de wijngaarden stilletjes naar beneden dalen tot bij de Moezel.

Via GPS is Wormeldange-Haute niet moeilijk te vinden maar als de wegen naar de start van de wandeling versperd zijn door werken dan wordt het toch wel iets lastiger voor onze gidsen om het vertrekpunt terug te vinden. Gelukkig is Luc de chauffeur een krak in het achteruit rijden, waarvoor meermaals onze dank.

Even was het zoeken naar de goede oriëntatie maar al vlug waren kapelletjes, GR-nummers en andere wandelaanduidingen gevonden, zodat we gezwind en in het zonnetje onze tocht door de wijngaarden konden aanvatten.

- Kijk nu toch is hoeveel druiven er hier aanhangen. En alles zo steil op de heuvel. Het moeten wel acrobaten zijn om deze te oogsten.
- Ik denk dat ze nog wat moeten rijpen want er is blijkbaar nog nergens geoogst. De druivenplukkers zijn nog niet aangekomen denk ik.

Onderweg konden we genieten van de prachtige uitzichten op de moezelvallei onder ons. De ene druivensoort na de andere volgde zich op. Onderweg kwamen we zelfs een stukje tegen waar er van elke soort een plantje met naambord was tentoongesteld. Zo konden we zelf zien hoe "Pinot Noir"- "Pinot Blanc"- "Pinot Grise"- "Elbling"- "Riesling" en anderen er in het echt uitzien.

Zoals beloofd door Jos was het enkel dalen, wat voor sommige wandelaars zeker geen overbodige luxe was.

Uiteindelijk kwamen we beneden in het dorpje Ehnen aan waar de bus met onze pic-nic ons stond op te wachten. Langs het water waren er gelukkig genoeg banken om onze lunch te verorberen. Sommigen vonden het toch leuker om nog wat dicht bij het water te zitten en vleiden zich dan ook uit in het malse gras van de oever.

- We hebben nogal geluk met het weer hé!
- Ja die kaarsen dat ons moeder in de kerk gebrand heeft hebben hun werk gedaan.
- Heb jij die waterskier ook gezien?
- Ja, maar lang kon hij het niet volhouden precies.
- Ik denk niet dat ik het zou kunnen. Heb jij je appel al op?
- Neen die bewaar ik voor straks.

Tja , we waren nu beneden aan de Moezel en om nog verder richting Remich te wandelen moesten we Ja wat dacht je ? Terug naar boven natuurlijk.

Een lastig stukje klimmen was het wel. Maar " op het gemakke" en met de nodige rustmomenten zijn we met heel de groep tot boven geklommen. Op de top was het, het ideale moment voor een groepsfoto te maken, of twee, of drie, of vier . In ieder geval er zal er wel ene gelukt zijn zeker. De achtergrond met de moezel en de wijngaarden op de flanken zal in ieder geval wel de moeite geweest zijn. (Als het goed is, plakt hier één van die foto's wel ergens tussen.

Als deze bij onze webmaster geraakt is tenminste.)

De klim had toch van sommigen wel een uiterste inspanning gevegd. Toen we aan de parking van de wijncoöperatieve kwamen, waar de bus op ons stond te wachtten, was dan ook iedereen tevreden dat we even konden verpozen.

- Wat is de Charles daar nu aan het doen?
- Hij heeft alle valiezen laten uitladen om een proper T-shirt aan te trekken.

We besloten om maar met de bus verder naar Remich te rijden om zeker op tijd onze tickets voor de boottocht op de moezel te kunnen kopen.

- Kijk een hondje dat "kaka" doet op de stoep! Moeten ze hier geen zakjes meedoen dan?
- Oh, en daar. Wat een atleet! Zie die kuit is en wat een "poepeke". En daar, daar is er nog ene. Wat is dat hier druk zeg!

Ja, konden wij het weten dat het juist vandaag zou zijn dat er hier in Remich een marathon wedstrijd zou gelopen worden. Even met de bus gestopt en wat uitleg gevraagd aan een plaatselijke politieagent. Dan wat verder over de brug gestopt. Wij allemaal uitstappen om ons naar de boot te begeven. Jos kocht de tickets en wij dus maar even wachtten om in te schepen.

Ondertussen konden wij genieten van de start van de marathon en van "den aanschuif" aan het containertoilet. Terwijl heel Remich en omstreken zich verzamelde rond het loopparcours, stapten wij op de boot voor een uurtje moezellandschap.

Gelukkig vonden we allen plaats op het voordek, netjes in de zon. We genoten met volle teugen van de verschillende bezienswaardigheden langs de oevers. Hier een daar een wijnkasteel, een grote villa, een verlaten burcht en zowaar "nen boot" van onze Rony". (Volgens de naam erop geschilderd toch). Na de boottocht hadden we pech dat het net aankomst was van de lopers zodat we een hele omweg

moesten maken om uit het centrum te geraken. Maar dat was voor ons wandelaars natuurlijk maar een peulschilletje.

Even een telefoontje naar onze chauffeur en de oppik was geregeld. Door de drukte moesten de wagens toch geregeld stilstaan net genoeg tijd om 23 Kadisshenaren op de bus te laten stappen.

Iedereen present en allen klaar om de laatste etappe naar huis toe, aan te vatten. We hielden nog halt in de Carestel van Arlon om de innerlijke mens te versterken zodat we nadien lekker konden wegsoezen tijdens de laatste kilometers autosnelweg naar Schoten toe.

Rond de klok van tien stonden we allen kussend en knuffelend afscheid te nemen op de parking van de Zeurt. Voor sommigen stonden de taxi's al klaar anderen hadden nog ingewikkelde lift en meerij toestanden voor de boeg.

- Kathy, we regelen nog wel hoe we het verslag verdelen en zo.
- Komt in orde Wilfried. Ik bel of mail je nog wel. Hou je goed en geniet nog maar van je extra vrije dag morgen.
- Dank je wel. Dit was toch weer een weekend om U tegen te zeggen, niet!
- Zeker weten ik verheug me al op dat van volgend jaar. We gaan dan voor de gouden medaille, hé Kees.

We stapten in onze auto en reden verder huiswaarts. Moe, maar met een hoofd vol fijne herinneringen aan de duizend en één fantastische gebeurtenissen van dit wandelweekend kropen we lekker onder de wol.

- Jos, hoeveel eieren heb jij gegeten tijdens dit weekend?
- 'k Ben den tel kwijt geraakt, maar minstens twee want in elk lunchpakket zat er zeker één.

Elpewe/kme

9. BABELAVOND 2009

Vrijdagavond 30 januari 2009 – Babbelavond

Onze Babbelavond voor 2009 vindt terug plaats in **restaurant "De Zevenster" in Schilde** (hoek Houtlaan en Turnhoutsebaan). De prijs blijft onveranderd **op EUR 35.- pp**. Onze sponsor, de heer Serge De Groof, zaakvoerder van restaurant De Zevenster, doet weerom een inspanning (behouden van de prijs). Wij verzoeken u vriendelijk tijdig te willen **betalen vóór 9 januari 2009** zodat het bestuur tijdig een reservatie kan maken. Graag overschrijven op het gekende banknummer 775-5953218-58 t.a.v. Wandelclub Kaddish en met duidelijke vermelding van "babbelavond 2009". Bij twijfel over betalingen kan je steeds contact nemen met Roger Van Huffel, tel.: 03.646.37.24 of gsm : 0477.917.411.

Zoals de traditie het wil, zullen we die avond terugblikken op 2008 en vooruitblikken op 2009. Tijdens dit etentje wordt ons Jaarprogramma 2009 ook voorgesteld. Mogen wij u nogmaals verzoeken ruim vooraf uw betaling te verrichten aub, de organisatoren zullen u hiervoor zeer dankbaar zijn.

10. LIDGELDEN 2009

Het spijt ons te moeten melden dat wij de bijdrage voor het lidmaatschap die wij gedurende enkele jaren hebben kunnen handhaven, nu dienen te verhogen tot **EUR 15.- per persoon**. De reden voor deze verhoging ligt in het feit dat we aan onze Federatie heel wat meer moeten afdragen. Zoals de algemene kosten voor levensonderhoud, zijn ook de werkingskosten voor Aktivia flink gestegen (verzekeringspremie, drukwerk, personeel etc.). Bijgevolg werden onze gebruikelijke EUR 10.- pp veruit ontoereikend. Het is dan ook in gemeen overleg binnen het bestuur van onze wandelclub dat we deze nieuwe prijs hebben bepaald.

Wij danken u bij voorbaat om dit bedrag van EUR 15.-pp zo snel mogelijk over te maken op onze gekende rekening 775-5953218-58 t.a.v. Wandelclub Kaddish met duidelijke vermelding van "lidgeld 2009 + naam" en dit ten laatste op 15 december 2008 opdat wij onze verplichtingen tegenover de Federatie tijdig zouden kunnen nakomen.

11. SAMENWERKEND KLAVERBLAD 2008**AKTIVIA**

9 november 2008 - Schoten
 21 oktober 2008 - Schoten
 16 december 2008 - Schoten
 14 december 2008 - Brecht

VWF

Wandelclub Kaddish
 Wandelclub Scota
 Wandelclub Scota
[Wandelclub St-Michielstappers](#)

IVV

Afstanden: 6-12-15-17-21km
 Afstanden: 4-7-10-14-22-25 km

Contact:

Wandelclub Kaddish Schoten - tel:03/663 57 70 - mobiel: 0497 516 443
 Wandelclub Scota - tel: 06 646 70 20 - mobiel: 0476 847 820
 Wandelclub St-Michielstappers - tel: 03 313 06 43 - mobiel: 0475 228 422
 Wandelclub Wijtschotduvels - tel:03 658 40 74

12. ALLERLEI➤ **Wandelweekend van 25, 26 en 27 september 2009**

Voor het wandelweekend van 2009 in **Bosen aan de Bostalsee (Duitsland)** zijn we verheugd te kunnen melden dat we weer over een bus kunnen beschikken. Gelet op het enorme succes van dit jaar, vragen we aan diegenen die hieraan willen deelnemen zsm een optie te nemen door een voorschot van EUR 50.- per persoon te storten op het bekende rekeningnummer 775-5953218-58 t.a.v. Wandelclub Kaddish met duidelijke vermelding "WWE Bostalsee 2009". Op dit ogenblik en onder voorbehoud van onvoorziene verhoging van kosten die ons werden medegedeeld, bedraagt het ruw geschatte totaal voor deelname op EUR 180.- pp. Het juiste en definitieve bedrag zal zoals gebruikelijk in de helft van 2009 worden bevestigd. De bus die ons ter beschikking wordt gesteld telt 34 plaatsen, dus snel reageren is de boodschap! Voor eventuele verdere vragen staat onze dagelijkse penningmeester Roger VH steeds ter beschikking op tel : 03.646.37.24 of gsm 0477.917.411

➤ **"Antwerpen in de Winter " op 3 januari 2009 van 11h tot 18h – Hangar 29 – Rijnkaai**

Voor dit evenement vraagt het Provinciaal Comité onze medewerking. Het is de bedoeling dat, indien mogelijk, enkele vrijwilligers van onze club een handje toesteken bij de Catering (vb. beleggen van broodjes) vanaf 10h. Uiteraard zijn de vrijwilligers vrij in hun keuze vanaf - en tot wanneer zij bereid zijn hun medewerking te verlenen. Echter, als het kan, is de meeste hulp 's morgens vanaf 10h meer dan welkom. Geïnteresseerden worden verzocht zich z.s.m. te melden bij Jos Van Bavel waarvoor onze welgemeende dankbij voorbaat.

13. WERKSHEMA 3de BUNTSE TOCHT**DONDERDAG 6 NOVEMBER**

Afpijling op donderdag 6 november 2008. Verzamelen om 8 uur aan zaal De Nobele Donk (vertrekzaal) in Ekeren
 Afpijlers: Jef Van Ginneken, Walter Van loock, Jos Van bavel, Herman Naumann, Marc Aertssens, Bruno Naumann, Walter Van De Kieboom, Jef Van Der Wildt, Swa Moeskops, Luc Bastenie (indien mogelijk met zijn werk).
 We eten donderdagmiddag bij Serge De Groof (van De Riddershoeve) een snack.
 Geld via Roger te bekomen (cash).

VRIJDAG 7 NOVEMBER

Vrijdag hangen van de MARS-pijlen (onderling af te spreken).

ZATERDAG 8 NOVEMBER

Klaarzetten Vertrekzaal – (contact : Mevr Bernaerts)
 Klaarzetten GIB

Graag hiervoor enkele vrijwilligers aub –
 Gelieve zich te aan te melden bij Jos – gsm 0497.516443

ZONDAG 9 NOVEMBER

Samenkomst voor iedereen in de vertrekzaal De Nobele Donk - OM 06H30
 Adres : Jozef Ickxstraat 12 Ekeren-Donk
 (richting Kapellen : Kerk Ekeren-Donk linksaf dan 1e rechts)

We komen allemaal eerst naar de vertrekzaal om samen de broodjes te beleggen en de vertrekzaal in orde te brengen.
 Eerst de broodjes voor de vertrekzaal. Dan vertrekken met broodjes naar de onderscheiden controleposten.

Hercontrole de zondag van de pijlen op het parcours: Bruno Naumann, Herman Naumann, Marc Aertssens.

Verwijderen van de MARS-pijlen zondagnamiddag om 15u05: Jos en Roger.

Vertrekzaal :

Tap in de vertrekzaal: Wilfried, Jan V, Thierry VL, Jos A, Yves M Ronny B
 Bakken van de pannenkoeken: Charles en Françoise.
 Verkoop van eten in de vertrekzaal: Kees, Katrien, Monique, Liliane, Alice, Brigitte, Diane, Mia, Ria

Inschrijftafel: Maria VB, Frieda en Roger.
Verwerking deelnemers: Eddy C.

Opruimen van de controleposten en de vertrekzaal: iedereen aub.

Controleposten:

Het GIB – adres : Door Verstraetelei 50 – 2930 Brasschaat (nabij park Brasschaat)

Walter, Josée, Arlette, Theo, Maria, Johan, Liliane, Albert, Marie-Louise, Chris.

Café "The New Kids" (vroeger "Den Boterham" in het centrum van Ekeren
adres : Veltwijcklaan - Ekeren

Rinni en Chris Van Hyfte.

Fort van Merksem: In het clublokaal "Atlanta" (caféploeg van Patrick Geysels)

Louise, Monique en Myriam.

Opruimen van de controleposten en de vertrekzaal: iedereen aub.

MAANDAG 10 NOVEMBER

Verwijderen van alle pijlen op het parcours door afpijlers : we spreken af om 8 uur aan de vertrekzaal "De Nobele Donk" in Ekeren.

ALGEMEEN

Financiën en ophangen van spandoeken van de sponsors zowel in de vertrekzaal als op de controleposten (via Roger): Roger.

Algemene P.R.: Jos

EHBO: Het Vlaamse Kruis afdeling Borsbeek – verantwoordelijke : Dhr Eddy Dhondt
NOODNR : GSM 0495.288.721

Aanmaak van prijslijsten: Marc.

Algemene Catering : Kathy

Ophalen van de broodjes bij bakkerij De Kort in Deurne: Theo en Arlette.

Maken van de soep: Josée.

Maken van de deeg voor de pannenkoeken: Josée.

Begin januari 2009 mag U van ons het Jaarprogramma 2009 verwachten.
De redactie.